

zpracovali: Irena Filipová, Radek Pavelka, Filip Hofmann
OA Písek

Filip 1: O panu Vondráškovi, který ve svém životě zažil spoustu zajímavých situací, jsme se dozvěděli přes jeho vnučku, naší spolužačku Irenu. Pan Vondrášek svůj život popsal v knize „Vzpomínky ze života“. Jedním z klíčových míst jeho příběhu je rodinný statek, který byl komunisty odebrán a otec pana Vondráška se oběsil v blízkém lese. Osudu této rodiny a statku lze využít jako příkladu z období násilné kolektivizace v 50. letech minulého století.

Rozhodli jsme se tedy udělat s panem Vondráškem rozhovor.

Irena 1: Pan Vondrášek často vzpomíná na dětství, které prožil v Těchařovicích, malé vesničce na pomezí jižních a středních Čech v okrese Příbram. Pomáhal na rodinném statku, staral se o zvířata a potají rozvíjel svůj hudební talent.

Radek 1: Na začátku 50. let se začal stupňovat tlak na otce pana Vondráška, aby vstoupil do připravovaného jednotného zemědělského družstva. Tomuto tlaku otec neustále odolával, a proto byl celkem třikrát na dobu několika měsíců zavřen do pracovního tábora. Tlak ze strany Státní bezpečnosti však pociťovala i jeho rodina.

V pondělí 25. srpna 1952, několik týdnů po návratu z vězení, otec pana Vondráška orol na svém poli. Slunce svítilo, ptáci zpívali a po silnici jelo auto, o kterém věděl, že patří Státní bezpečnosti.

p. Vondrášek: 5:47 – 6:01, 6:05 – 6:12

Oni jeli po silnici, to auto z okresu jelo. On ho poznal. A on byl sto metrů zhruba od nich, v blízkosti toho lesa a viděl na část toho dvora. A teď najednou to v něm strnulo, poněvadž je poznal. No, ale oni přijeli skutečně do statku; tam začali řvát na maminku, začali vyházovat obilí, ze shora tahat.

Radek 2: Pro jeho otce to byla poslední kapka.

p. Vondrášek: 8:16 – 8:22, 8:32 – 8:34, 8:41 – 8:56, 9:02 – 9:14

Když to viděl, tak on tam ty kobyly u toho lesa zastavil, uvázal ty dva díly k sobě, vzal ten zbytek, ten je tak zhruba třímetrovej, tý oprati. Šel do toho svého vlastního lesa a zhruba tak třicet metrů od vstupu tam byl jeden takovej strom, kterej měl větev zhruba tak ve výšce metr padesát. To nebylo na jeho výšku. A on to tam uvázal, udělal tedy tu smyčku a vlastně si musel kleknout a musel vlastně násilím udělat tenhle ten akt, kterej dělá většina tedy tím, člověk skočí, že jo.

Filip 2: Statek jim sebrali a oni se museli vystěhovat do 10 kilometrů vzdálené vesnice Smolotely. O pár let později, když měl pan Vondrášek nastoupit na vojnu, tak mu hrozilo, že jako syn kulaka nastoupí k jednotkám PTP. Avšak pro něj z neznámých důvodů se tak našťestí nestalo.

Irena 2: To co si prožil otec pana Vondráška, potažmo celá rodina, nás intenzivně zasáhlo. Netušili jsme, jak velké příkoří a taková zvěle se lidem děla. Proto jsme rádi, že se s námi pan Vondrášek o svůj životní příběh podělil.